

«Όροι δυσβάσταχτοι»

Κάνε κουράγιο
 Είναι ακόμα νωρίς
 Καλά τα έχεις πάει
 Δεν είναι κι εύκολο
 Ελεύθερος
 Μα έπιασα τον εαυτό σου νωρίτερα να έχει θυμό
 Τον συνέλαβα
 Μα δεν τον φυλάκισα
 Έκανα τα στραβά μάτια
 Θυμός είναι πάντα η άρνηση της πραγματικότητας
 Όταν πρέπει να αποδεχτείς τους όρους
 Όχι αυτούς που διέταξε ο εισαγγελέας
 Μα αυτούς που επέβαλες εσύ, με την πράξη σου
 Προς εσένα είναι λοιπόν ο θυμός;
 Αυτό να το προσέξεις
 Και πάντοτε ισχύει ότι όσο μεγαλύτερη η αγάπη, τόσο μεγαλύτερος ο θυμός
 Ελεύθερος λοιπόν
 Μα με όρους
 Μεσημέρι Κυριακής
 Τα παιδιά μου στη θάλασσα
 Μεσημέρι Κυριακής
 Το είχα ονειρευτεί
 Γνωρίζα από πριν τους σκληρούς όρους
 Η λογική τους έχει αποδεχτεί
 Μα η καρδιά αδυνατεί να ακολουθήσει
 Το συναίσθημα βλέπεις αρνείται
 Είπαμε, θυμός είναι η άρνηση
 Κι εγώ λυπάμαι
 που έχω λόγο να θυμώνω -γαμώ το κέρατό μου-

Μα, δεν είναι και λογικό
 Μα, ποιος σου μίλησε για λογική
 Άντε γαμήσου Σου μίλησε κανείς;
 Άσε με ελεύθερο να μιλήσω
 Μου λείπουν τα παιδιά μου ρε πούστη
 Θα αντέξεις να με ακούσεις;
 Ή θα κρύβεσαι μέσα στις ηλεκτρικές επαφές νευρικών κυττάρων που απαρτίζουν το νου;
 Εδώ δε μιλάμε για το νου ή τη λογική
 Εδώ μιλάμε για την καρδιά και την ψυχή
 Σε παρακαλώ μην πεις τίποτα
 Μόνο άκου με
 Δεν έχω σε ποιόν άλλο να το πω
 Μόνο -σε παρακαλώ- άκου με:

Όλη μου η καρδιά, Όλη μου η ψυχή
είναι τα δύο τα παιδιά μου
κι αυτό το μεσημέρι Κυριακής
μου λείπουνε